

Poselstwo drugie

Kapłan – definicja

Wersety biblijne: Wj 19,6; 1 P 2,5.9; Obj 1,6; 5,10.

I. Kapłan jest człowiekiem, który żyje wyłącznie dla Bożych spraw i Mu służy – Wj 19,6; Rz 14,7-8; 2 Kor 5,15:

- A. Kapłani są najnormalniejszymi i najwłaściwszymi osobami. Mają świadomość tego, że plan Boga polega na wbudowaniu się w grono ludzi, żeby mógł On być ich życiem, a oni stali się Jego wyrazem – 1 P 2,5.9; Obj 1,6.
- B. Normalny i właściwy człowiek to taki, który jest kapłanem i który służy Bogu. Jeśli nie jesteśmy kapłanami, którzy służą Bogu w trakcie zajmowania się czymkolwiek, nie jesteśmy normalni – 5,10.

II. Kapłan to człowiek, który przyjmuje Boga, jest Nim napełniony, przesycony i przepojony. Bóg z niego wypływa, dzięki czemu może on być Jego żywym wyrazem – 1 P 2,5.9:

- A. Mimo iż kapłan służy Bogu, nie oznacza to, że dla Niego pracuje lub coś czyni. W świetle objawienia Pisma Świętego służyć Bogu to mieć z Nim styczność, przyjmować Go do wewnątrz siebie, być Nim napełnionym, przesyconym i przepojonym – Rz 1,9; 8,11.
- B. Bóg nie zamierzał powołać nas jedynie do pracy dla siebie. Chce, byśmy najpierw otworzyli się na Niego, w wyniku czego będzie mógł w nas wejść, napełnić sobą i zalać, aż weźmie w posiadanie każdą część naszej istoty – Ef 3,16-21.
- C. Całą naszą istotę Bóg musi przesycić sobą, przepoić i wziąć w posiadanie – 1 Tes 5,23:
 - 1. Jeśli to ma miejsce, będziemy jedno z Bogiem. Będziemy nie tylko zewnętrznie przyobleczeni w Niego, który jest mocą, lecz także wewnątrz przesyceni Nim jako wszystkim – Łk 24,49; Ef 5,18.
 - 2. Jeśli Bóg nas przesyci, przepoi i weźmie w posiadanie, samoczynnie z nas wypłynie, my zaś zbudujemy się z innymi w tym przepływie życia – J 7,38; Ef 2,21-22.
- D. Bóg nie zamierzał powołać nas, byśmy coś dla Niego robili. Chciał raczej, byśmy odpowiedzieli na Jego powołanie, czyli otworzyli się na Niego i powiedzieli: „Panie, oto jestem, niegotowy do pracy dla Ciebie, lecz gotów, byś mnie napełnił, przesycił, uczynił z sobą jedno”.
- E. Dopóki nie uczyni On nas jedno ze sobą i nie weźmie w posiadanie, dopóty nie będziemy mogli w ogóle dla Niego pracować – 3,16-21; 1 Kor 3,9a; 15,58; 2 Kor 5,20; 6,1.

III. Kapłan jest człowiekiem, który ma styczność z Bogiem w zespoleniu się z Nim – 1 Kor 6,17:

- A. Gdy kapłan wchodzi do świętego świętych przez miejsce święte, ma styczność z Bogiem. Nie zachodzi to w nim samym, ale w zespoleniu z Bogiem. Kapłan ma styczność z Bogiem w Bogu – Hbr 10,19.
- B. Gdy my, kapłani, mamy styczność z Bogiem, to nie tylko obiektywnie, lecz także subiektywnie; nie zachodzi to poza Bogiem, lecz w Nim, czyli w zespoleniu z Bogiem – J 15,4-5.

IV. Kapłan jest człowiekiem, który całkowicie i dogłębnie jest zespolony z Bogiem – 14,20:

- A. Bóg zamierzył zespolić się z nami i w ten sposób stać naszym życiem, naturą i zawartością, dzięki czemu stajemy się Jego zbiorowym wyrazem – Ef 3,16-21; 4,4-6.16:
 - 1. Zespolenie Boga i człowieka to głębszy związek pierwiastków boskości i człowieczeństwa, tworzący jedną organiczną całość, w którym pierwiastki te można od siebie odróżnić – Łk 1,35, przyp. 2 (RcV).
 - 2. Wolą Boga jest zespolenie Boga z człowiekiem, wypełnienie zaś Bożego zamysłu zależy od zespolenia boskości z człowieczeństwem – Ef 1,5.9; 3,11.

3. Życie chrześcijańskie to zespolenie boskości i człowieczeństwa; być chrześcijaninem to być zespolonym z Bogiem, być Bogiem-człowiekiem – 2 Tm 3,17:
 - a. W swojej ekonomii Bóg z nami się scala i staje jedno – 1 Kor 6,17.
 - b. Na tyle możemy doświadczać Bożego organicznego zbawienia, że my i Bóg scalamy się całkowicie w jedno i mamy jedno życie oraz jedno jest nasze postępowanie – J 15,4-5; Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
- B. Jeśli mamy służyć Bogu w charakterze kapłanów, musimy zobaczyć wizję zespolonego ducha – boskiego Ducha, który jest zespolony z naszym odrodzonym ludzkim duchem – 1 Kor 6,17; Rz 8,4:
 1. Ojciec jest w Synu, Syn – w Duchu, Duch zaś zespolił się z naszym odrodzonym duchem – J 14,9-10.16-18; 1 Kor 15,45b; 6,17.
 2. Boża ekonomia skupia się na zespolonym duchu, boskim Duchu, który zespolił się z ludzkim duchem – Rz 8,4:
 - a. Związek tych dwóch duchów stanowi największą tajemnicę w Biblii.
 - b. Co Bóg zamierzył uczynić i zrealizować, wiąże się z zespolonym duchem – Ef 3,9.5; 1,17; 2,22; 4,23; 5,18; 6,18.
 3. Zespolony duch to zarówno Duch Pana, jak i nasz duch – 2 Kor 3,17; 1 Kor 6,17.
 4. Zespolony duch to duch, który jest jednym duchem z Bogiem i który jest taki sam, jak Bóg w Jego życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – 1 J 5,11; 2 P 1,4:
 - a. Boski Duch i ludzki duch zespoliły się w nas w jedno, żebyśmy mogli prowadzić życie Boga-człowieka, życie, które jest Bogiem, a jednak człowiekiem, i człowiekiem, a jednak Bogiem – Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
 - b. Życie codzienne Boga-człowieka to życie dwóch duchów, Ducha Bożego i ludzkiego ducha, połączonych razem i zespolonych w jedno – 1 Kor 6,17.
 5. Żyć w zespolonym Duchu to pozwalać Chrystusowi nas napełniać i przesycać, aż przepoi On nas całych, a w wyniku tego wyrazi się przez nas – Ef 2,22; 3,16-21.
 6. Abyśmy żyli i służyli w charakterze kapłanów, musimy wiedzieć, że dzisiaj Pan Jezus – ucieleśnienie Trójjedynego Boga – jest Duchem, który zamieszkuje w naszym duchu i jest z nim zespolony, tworząc jednego ducha – 2 Kor 3,17; 1 Kor 15,45b; 6,17.

V. Kapłan jest człowiekiem, który służy w nowości ducha – Rz 7,6:

- A. Wszystko, co wiąże się z naszym duchem, jest nowe, i wszystko, co z niego pochodzi – również jest nowe – 2 Kor 5,17.
- B. Nasz odrodzony duch jest źródłem nowości, ponieważ w tym duchu jest Pan, życie Boga i Duch Święty.

VI. Kapłan to człowiek, który służy Panu – Dz 13,1-4a:

- A. „Gdy usługiwali Panu i pościli, rzekł Duch Święty: Wyznaczcie Mi już Barnabę i Szawła do dzieła, do którego ich powołałem” – w. 2:
 1. Dzieło kościoła w Antiochii rozpoczęło się podczas usługiwania Panu.
 2. Wszelkie nasze dzieło wykonywane dla Pana musi wypływać z tej kapłańskiej służby, która polega na usługiwaniu Panu. To jedyna zasada, której podlega nowotestamentowe dzieło.
- B. Dzieło Ducha Świętego może się objawić jedynie podczas usługiwania Panu – w. 2:
 1. Jeśli usługiwanie Panu nie stanie się sprawą szczególnie ważną, wszystko znajdzie się w stanie nieporządku.
 2. Jedynie w trakcie usługiwania Panu Duch Święty kogoś pośle.